

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 16/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 CoE/87/2010-49 zo 14. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoE/87/2010-49 zo 14. júla 2010.

Ako vyplynulo zo sťažnosti sťažovateľky a z príloh k nej pripojených, sťažovateľka ako oprávnená doručila súdnej exekútorke JUDr. J. K. (ďalej len „súdna exekútorka“) návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhala vymoženía sumy 1 278,56 € s príslušenstvom proti M. Š. (ďalej len „povinný“) na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku sp. zn. RK 722/07-EK z 20. septembra 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 10. novembra 2007 a stal sa vykonateľným 14. novembra 2007 (ďalej len „exekučný titul“).

Súdna exekútorka následne predložila Okresnému súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, ktorým bol povinný zaviazaný zaplatiť sťažovateľke sumu 1 278,56 € spolu so 6 % ročným úrokom z omeškania od 28. augusta 2007 do zaplataenia, zmenkovú odmenu vo výške 4,25 € a náhradu trov rozhodcovského konania vo výške 49,79 €.

Okresný súd uznesením č. k. 2 Er 1502/2009-12 z 9. marca 2010 žiadosť súdnej exekútorke o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Vychádzal z toho, že z odôvodnenia exekučného titulu vyplynulo, že tento bol vydaný na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000061186 zo 6. februára 2007 (ďalej len „zmluva o úvere“).

Okresný súd poukázal najprv na to, že ako to vyplynulo z úverovej zmluvy, povinnému bol poskytnutý skutočný úver vo výške 20 166 Sk a povinný sa zaviazal vrátiť oprávnenej túto sumu zvýšenú o poplatok za uzatvorenie zmluvy v sume 1 500 Sk a zmluvnú odmenu. Podľa úverovej zmluvy bol povinnému takto poskytnutý úver v sume 28 008 Sk, ktorý mal splatiť v 12 mesačných splátkach splatných podľa splátkového kalendára, pričom ročná percentuálna miera nákladov za úver bola 117,59 %. Okresný súd posúdil poskytnutý úver ako úver spotrebiteľský v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Okresný súd zistil, že spotrebiteľský úver obsahoval neprimerané podmienky, a to dojednanie o sankciách – zmluvných pokutách, a dojednanie o zabezpečení úveru blankozmenkou, ktoré neboli individuálne dojednané a spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru okresného súdu takéto neprimerané podmienky sú absolútne neplatné

a z tohto dôvodu exekučný titul – rozhodcovský rozsudok, zaväzuje na plnenie, ktoré je právom nedovolené a je v rozpore s dobrými mravmi. Okresný súd právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), podľa ktorých súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatok spočívajúci okrem iného aj v tom, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Keďže v tomto prípade exekučný titul – rozhodcovský rozsudok – zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol použitím ustanovení § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a § 44 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

O odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 Er 1502/2009-12 z 9. marca 2010 rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE 87/2010-49 zo 14. júla 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Krajský súd zistil, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné, pričom potvrdil, že okresný súd vo veci riadne zistil skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd konštatoval, že okresný súd správne v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že dohoda o zabezpečení úveru blankozmenkou a dohoda o vyplňovanom práve k blankozmenke poskytuje „legalizáciu“ inej zmluvnej podmienky, ktorá bola vyhodnotená ako neprijateľná. V nadväznosti na to zhrnul, že pokiaľ plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere je plnením právom nedovoleným a v rozpore s dobrými mravmi a z výroku rozhodcovského rozsudku nie je možné oddeliť plnenie právom dovolené od plnenia, ktoré bolo priznané oprávnenému v rozpore so zákonom, správny bol potom záver, keď okresný súd žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietol v celom rozsahu.

Sťažnosť pre porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE 87/2010-49 zo 14. júla 2010 sťažovateľka odôvodnila tým, že krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie napriek tomu, že už okresný súd týmto svojím rozhodnutím porušil čl. 2 ods. 2 ústavy (podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon), pretože preskúmaval zmluvu o úvere v dôsledku toho, že nesprávne aplikoval § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, a takto zasiahol do právoplatne (rozhodcovským rozsudkom) ukončenej veci. Ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní neumožňuje exekučnému súdu preskúmavať exekučný titul, ale iba posúdiť plnenie priznané exekučným titulom ako také. Zákonná formulácia tohto ustanovenia hovorí o plnení, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok, a nie o plnení, ktoré vyplýva z právneho dôvodu, na základe ktorého bol vydaný exekučný titul; exekučný súd má právomoc (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní) pri rozhodovaní o udelení/neudelení poverenia súdnemu exekútorovi skúmať iba to, či rozhodcovským rozsudkom priznané plnenie je v rozpore s dobrými mravmi, nemá však právomoc preskúmať právny dôvod, na základe ktorého sa právo v rozhodcovskom konaní uplatnilo. Posúdenie hmotnoprávneho základu veci je zverené iba rozhodcovskému súdu, jeho opätovnému posudzovaniu exekučným súdom bráni prekážka rozsúdenej veci. Preskúmať právny dôvod rozhodcovským rozsudkom judikovaného plnenia môže všeobecný súd iba v prípade, ak mu takúto právomoc zveruje zákon (ustanovenie § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní upravujúce možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku). Ak spotrebiteľ nepodá žalobu o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, všeobecný súd nemôže naprávať toto jeho opomenutie a ani nahrádzať celkovú pasivitu spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08, Asturcom Telecomunicaciones SL v. Cristina Rodriguez Nogueira).

Uznesenie krajského súdu tak považuje sťažovateľka za porušujúce čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože *„výklad právomoci exekučného súdu Krajským súdom v Banskej Bystrici a postup v zmysle takéhoto výkladu je v rozpore so zákonnou úpravou a teda porušení článku 2 ods. 2 Ústavy. Keďže právo na zákonom upravený postup štátneho orgán je*

súčasťou práva na súdnu ochranu, postup porušovateľa v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy SR a Exekučným poriadkom je porušením tohto práva.“

Porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy videla sťažovateľka vo zvýhodnení povinného na úkor sťažovateľky a odôvodnila to touto argumentáciou:

„Neústavným výkladom zákona a jeho obchádzaním v otázke právomoci exekučného súdu, bolo povinnému vytvorené priaznivejšie postavenie. Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní, bol postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici postavený do pozície ako keby námietky podal, teda ako keby vykonal procesný úkon. V prípade podaných námietok by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k nim vyjadriť, kým v tomto prípade k argumentácii porušovateľa nemohol zaujať ani stanovisko.“

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie týmto nálezom:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o., so sídlom B. podľa článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14 CoE/87/2010-49 zo dňa 14. 07. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o., so sídlom B. podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14 CoE/87/2010-49 zo dňa 14. 07. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14 CoE/87/2010-49 zo dňa 14. 07. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,30 EUR vrátane DPH (slovom tristotri eur tridsať eurocentov) za dva úkony právnej služby – prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti á 143,07 EUR vrátane DPH (120,23 EUR + 19 % DPH) + 2 x režijný paušál á 8,58 EUR vrátane DPH (7,21 EUR + 19 % DPH) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 14 CoE/87/2010 zo 14. júla 2010.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94).

Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie (žiadosti o povolenie vykonania exekúcie) vecne posúdili a rozhodli o exekučnom titule (rozhodcovskom rozsudku). V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnym názorom, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

V danej veci ústavný súd nedospel k záveru, žeby napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 14 CoE/87/2010 zo 14. júla 2010 bolo svojvoľné a zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery

krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení a na túto právnú úpravu nadväzujúcich právnych noriem ako zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitéch zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Sťažovateľka vo svojej argumentácii poukázala aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) vo veci *Asturcom Telecomunicaciones SI proti Cristina Rodríguez Nogueira* (C 40/08), ktorý pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami rozhodoval o otázke právomoci vnútroštátneho súdu (ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku), či je oprávnený konštatovať *ex offio* nekalú povahu rozhodcovskej doložky. Súdny dvor vo výroku svojho rozsudku konštatoval, že vnútroštátny súd môže *ex offio* preskúmať nekalú povahu

rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Ústavný súd preto argumentáciu sťažovateľky uvedeným rozsudkom Súdneho dvora považoval skôr svedčiacu v prospech správnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného a záveru ústavného súdu, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné a zasahujúce do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy

Sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy odôvodňujúc to „*nahradením vôle a činnosti protistrany sťažovateľa aj činnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici*“, čím podľa názoru sťažovateľky bol účastník zvýhodnený na jej úkor a bolo mu „*vytvorené priaznivejšie postavenie*“. K tomu malo dôjsť tým, že účastník „*napriek absolútnej pasivite..., bol postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici postavený do pozície ako keby námietky podal...*“.

Ústavný súd konštatuje, že keďže nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Napriek uvedenému dodáva, že v posudzovanom prípade exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a nároky v ňom priznané vychádzali zo zmluvy o úvere. Pokiaľ sa sťažovateľka domnievala, že bola znevýhodnená oproti protistrane tým, že všeobecný súd aplikoval ustanovenia zákona, na ktoré je povinný prihliadať ex offo, a v dôsledku toho podľa jej názoru došlo k porušeniu rovnosti účastníkov v konaní, ústavný súd bez bližšieho skúmania konštatuje, že takýmto konaním všeobecného súdu nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľkou označeného práva na rovnosť účastníkov v konaní, preto námietku sťažovateľky o porušení základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy považuje za zjavne neopodstatnenú.

Z týchto dôvodov ústavný súd túto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011